

HER MADDİ OLAN CİSMİN SONU GELECEKTİR

Gözlerin tahammül hududunun kamaştığı, kamerin tutulduğu, güneşin kamere girdiği zaman insanlar diyecekler: Nereye kaçacağız? (Kıyamet sûresi).

Güneşin gittikçe parlaklığı fazlalaşmaktadır. Ömrünün sonuna doğru parlaklığı 100 misli artacaktır. Ondan sonra buharlaşıp patlayacaktır. Bu hal her zaman gezegenlerde olan bir olaydır. Bu suretle evrende her şey güneş tarafından alt üst edilecektir. (Dünyanın biyografisi) George Guimov. Fizik âlimi 1968 (Kıyamet).

Her an var, her an yok ve tekrar var oluş vardır. (Âyet)
İşte Kur'an'ın bildirdiği kâinatın sonu...
İşte fennin bildirdiği kâinatın sonu...
Biri ruha hitap...
Diğeri maddeye sapanan akla hitap...
Her ikisi de aynı...
Özet: İlimsiz inanç kör, inançsız ilim topaldır.

"Einstein"

Ben filozofların, düşünürlerin, matematik ve fizikçilerin akıl ile buldukları Allâh'a değil, mukaddes kitapların, Peygamberlerin haber verdiği Allâh ve vahye inanıyorum (Paskal) . Kâinat bir tesadüftür diye haykırانlar vardır. Bu şarkı korosuna iştirak ederseniz:

Atomlardan galaksilere kadar milyonlarca yıldızların, uzayın düzen ve varlığı bir çok tesadüflerin bir araya gelmesi ile olmuştur, şarkısını söylemiş olursunuz.

Bu düşünüş protoplazmadan başlayıp aya ve diğer gezegenlere gidecek kadar insan zekâsının tekevvününü milyonlarca tesadüfün bir araya gelme zinciri olarak düşünmek ve kabul etmek olacaktı ki bu insanı maskara hale getirir.

Fikirler, düşünceler ilim çemberi içinde kaldığı müddetçe dünya ve kâinat bize düzgün bir nizam ve kanunlara tâbi bir mekan

da gibi görünür. Fakat bu nizamın oluşu meselesinde düşüncenin artık değeri kalmaz.

Bu hususta söz söylemek için, bu noktada katılaşmamak gerekir. İlmın bilmediği, inancın tefsir ettiği şeyleri bilmek ve onlara edeple kulak vermek icap eder. Bu yönü düşünmek, ne gerilik, ne taassup ne de aptallıktır.

Fisagor Delfes mâbedinin kapısına altın kakma ile şu yazıları yazdırmıştır:

Adet kâinatın,
Tekâmül hayatın,
Birlik Allah'ın Kanunudur....

İnsan idrak ve zihninin kolaylıkla kavrayıp içine biraz olsun nüfuz edemeyeceği ucu bucağı bilinmez bir uzayda milyonlarca yıldızlarla birlikte dönüp duruyoruz. Duygu organlarımızın kuvvetini artırmaktan başka bir şeye yaramayan bir takım âletler, teleskoplar ve analogi, matematik yardımı ile bir çok şeyler biliyoruz. Bunlar, hareket, zaman, mekân, sayı gibi yeryüzü mukayese ölçülerimize esas olan her türlü kavramın özünü kaybettiği uçsuz bucaksız bir vasat içinde idrakimizin muktedir olamadığı ilâhi bir kanuna tâbî olarak cereyan eder.

İki yıldız arasındaki mesafeyi, saat, gün, sene, asırlarla ifade etmekten âciz bir haldeyiz... Ancak ışık seneleri kullanmak mecburiyetindeyiz. Bunlar sonsuzluğa doğru kayan kâinatın teleskoplarımıza çarpan ve astronomların müşahede ve şahsi takdir ve tahminlerine dayanan bir kâinat modelidir, kaba duygularımıza ulaşan bilgiler toplumdur. Kâinatın diğer yönleri ise bizler için tamamen meçhul, enginlik ve belirsizliktir .

Bilgisizliğimizin ve aklın inanç ile tamamlanması lâzımdır. Aklın durduğu yerde, aklın ötesine hürmet edip, boyun eğmek, aczini anlamak Allâh'a inanmak demektir.

Akıl, tâzim, hürmet ve edep içinde söylersek; Tanrı'nın üç büyük vasfı vardır; akıl ve idrâk ölçümüzde...

Halkeder, idame ettirir, yok eder. Onun mahiyetini tâyin ve teşhis edecek hücre insan dimağında yoktur...

Bugünkü matematik, fizik, uzay ilmi karşısında bunu inkâr değil şüphe kapıları tamamen kapanmıştır.

Halk eder yani başlangıcı yoktur. İdame ettirir. Bütün kâinat kanunlarının değişmiyen icapları cereyan eder. Yok eder, her maddî cismin sonu gelir demektir.

İlim malzemesi ile konuşursak:
Başlangıcı olmayan, sadece yaratılmamış olandır.
Başlangıcı olmayan hiç olandır.
Her şey hiçlik içindedir.
Dünyanın dışında hiçlik vardır.
Hiçlik her yerde hazır ve nazırdır.

Gerçekler vardır. İmkânlar vardır. Kavramlar vardır. Şekiller vardır.

Gerçek maddedir. Şekil de maddenin tanrılaşmasıdır. Şekil veren prensip Tanrı'dır. Tanrı herşeyden ayrı ve (Tek) 'dir. Çok görünüşlüdür. Bir gülün iki ayna arasında görünüşü gibi.....

Taş maddedir. Balık maddedir. İnsanlar da maddedir. Tanrı'dan başka herşey maddedir. Tanrı önsüz, sonsuzdur .

Uzay sınırlıdır. Çünkü belli bir cismin sınırındır. Cisimsiz uzay yoktur. Boş uzay da olamaz. Cisim olmadan da uzay olamaz. Memleketsiz sınır yok olduğu gibi... Oluş ve yok oluş yalnız yer yüzündedir. Gezegenler yokluk içinde dönerler. Var olan herşey hiçlik içindedir. Tanrı yaratmış olduğu evren sistemini yeniden hiçliğe çevirdiği zaman, onun yerinde hiçlikten, dünyanın başlangıcından önce olduğu gibi yaratılmamış olandan başka bir şey kalmayacaktır. Bu cümleler olgun olmayan dimağlar için bir ihtilâldir.

Istırap insanlığın hem mutluluğu, hem de derdidir. Hem kaderi hem de büyüklüğüdür.

Bu, maddeye bakan insan gözünün, kulağının, düşüncesinin, mantık ve idrakinin, ilmi görüşünün son hudududur.

Bunun mânevî ifadesi şudur:
Ne bir ses ne bir nefes
Duyulan sadece uçsuz bucaksız yalnızlık
Bomboşluk vardı veya yoktu.

Toprak yoktu. Güneş yoktu. Gün yoktu. Ay yoktu. Daha yıldızlar da yoktu. Saman yolu yoktu. Aydınlık yoktu. Galaksiler de yoktu.

Yalnız bir su vardı, altta üstte. (Var) bile yoktu. Bu yokların sonsuzluğunu kavrayan yalnız tek (O) vardı.

(O) 'nun mahiyetini tayin ve teşhis edecek ve kavram hududuna sokacak hücre insan dimağında yoktur.

Ondan sonra Tanrı bir gülün iki ayna arasında görüldüğü gibi göründü. Yoklar var oldu. Ve ondan sonra Tanrı Âdemi gömlek etti. Ve üstüne giydi. Dünyayı insan şeklinde kendi süsleri ile, süsledi.

İnsan, nereden geldiği bilinmez.

Ana ve baba perdesi altına gizlenerek doğar, büyür, yaşar, ihtiyarlar. Tekrar ölüm denilen sonsuz diyara kayar gider. Bir yıldız gibi....

Bu ne haldir anlaşılmaz. Bilinmez. Fakat devran böyle kurulmuş döner.

Varlıktan yokluk, yokluktan varlık oluyor sanır insan. Halbuki her an var oluyor her an yok oluyor, buyurmuş (Resûl) : Dünya bir andan ibarettir.

Tanrı bildirir kelâmında: Her an her şey yok olur, yeniden tekrar yaratılır. Böyle kurulmuştur bu evren.....

Tanrı iki haslet vermiştir insana: Utanma ve unutkanlık. Biri edebin hududu, diğeri yeniden kuvvet bulma kaynağı.

Edep, herşeyin insan için sınırıdır. Aklın durduğu, kavramın takati kesildiği, başın secdeye geldiği, insanın kendine kendinden yakın olanla burun buruna geldiği hudud... (Bir yay arası kadar) ....

Aradaki perde utanma perdesidir. Tahammül hududunu haber veren haslet....

İnsanda irade, ihtiyar vardır. Her şeyi yapmak veya yapmamak kuvveti... Utanma bu hududun dışındadır. Utanma bakalım... Bu hudutta irade yoktur. Sıfır bile değildir insan iradesi...

Yaptığı işten içi burkulan günâh işlemiştir. Edep hududunu rencide etmiştir. Yaptığı işten haz duymuştur. Ferahlamıştır. Sevap işlemiştir. Edep içindedir, demektir.

İnsan kendi kıymetine ulaşabilmesi için Tanrı (Alın terini) zahmeti şart koşturmuş....

Çünkü Tanrılık taslayıp şirke girmesin diye... Tanrı şirki istemez. Şirk sana senden yakın, seni gömlek diye giyenin kendi kendisinin inkârı oluyor.

Aklın, kuvvetin, düşüncenin hududuna haya duygusu ile varılır.

Hayâ duygusunun korunması, vücut, ruh ve his çıplaklığından kurtulmakla olur. Bunların yardımı ile:

Birlikte sevin

Birlikte üzül

Birlikte yoksulluk çek.

Birlikte sıkıntılı yıllar yaşayın

Ve birbirinizden hiç bıkmayın

Birbirinizi teselli edin. Fakat tek olduğunuzu unutmayın.

(Allah tektir.)